

Conciones, Siue Conceptvs Theologici Ac Praedicabiles, In Omnes Totivs Anni Dominicas

Opvs Novvm Figvris, Allegoriis, Similibvs Ex Sacris profanisq[ue]
Scriptoribus plenißimum, cum occurrentium fidei controuersiarum
tractatione.

De quatuor Hominum nouissimis - Qvi Qvidem Sacri Adventvs Qvatvor
Hebdomadis accommodati: Sed & Concionvm Fvnebrivm materiam
abunde suppeditant

Besse, Pierre de

Coloniae Agrippinae, 1620

Argvmentvm In Conciones Adventvales De Qvatvor hominis nouissimis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56226](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56226)

ARGVMENTA IN CONCIO- NES ADVENTVALES DE QVATVOR hominis nouissimis.

Dominica 1. Adventus.

Tota Concio est de memoria Mortis, in qua primum proponit, quomodo Deus iusserit Iudæis vt in cineres animalium immolatorum loco mundo reponerent, qui variis immunditiis tollendis deferuissent, nullam aliam ob causam, quam vt hoc modo designaret ac doceret, mortis recordationem esse frænum, quo homines à peccatis coercerentur. Narrat deinde Principum quorundam exempla, qui mortalitatem suam variis modis sibi ob oculos poni curarunt. Postremo varios affectus eius relati declarat.

Feria 2. post Dom. 1. Adventus.

In hac tractatur, quid sit ipsa mors, variisq; rebus, vt aspidi, latroni, furi, tortori, & duci castrensi comparatur, mundus autem prius florido, & lyluxæ similis ponitur. Varia deinde epitheta mortis & tituli proponuntur, de quæ eius potentia multa dicuntur, quodque Deus non sit eius auctor, sed peccatum, multis probatur.

Feria 3. post Dom. 1. Adventus.

Causa mortis requiritur ac aperitur. Cumq; multi eam hominibus agnatam crediderint, concludit non fuisse morituros nec corpore, nec anima, nisi peccassent, ideoque solum peccatum esse mortis causam. Digressione deinde facta, multa de felicitàte status innocentie & hominis creatione disserit, & de miseria eius agit, in qua post peccatum perpetratum delapsus est.

Dom. 4. post Dom. 1. Adventus.

Hominem per peccatum gratia Dei destitu-

tum, iam necessario morti esse obnoxium, nullumque aduersus eam esse priuilegium, eo quod ex contrariis elementis cum constet, naturaliter etiam morti subiectus sit, ideoque neminem profus ab ea esse immunem.

Feria 5. post Dom. 1. Adventus.

Mortem nemini suum aduentum ante denunciare, sed proditorie instar furis & latronis hora incerta aduenire. Agit deinde de præparatione ad eam, ne possit esse perniciosa, quod exemplo lupi eleganter probatur.

Feria 6. post Dom. 1. Adventus.

Proponit ea, quæ moribundis euenire solent, corporis nimirum varios dolores, peccatorum acerbam memoriam, dæmonum horribiles aspectus, ipsiusque etiam animæ afflictiones, quæ omnia talia sunt, vt Christus ipse licet innocens, animam tamen Patri suo cœlesti commendauerit.

Sabbato post Dom. 1. Adventus.

Vt cumque hæc prædicta se habeant, mortem nihilominus non esse metuendam declarat, sed piis, quibus sit quasi carceris custos, & aditum iis faciat ad felicitàtem æternam, ac proinde optandam, quod exemplis etiam gentilium confirmat.

Domin. 2. Adventus.

Extremi iudicij memoriam semper in mente habendam, exemplo Anachoretæ cuiusdam & S. Hieronymi docet, eiusque rei utilitatem pluribus proponit.

† 2

Feria

Feria 2. post Dom. 2. Adventus.

De signis quæ antecedent iudicium extremum, in Sole, Luna & stellis differit, eiusque rationem prolixè reddit. Exponit autem & mysticè hæc signa de Christo, Sole, Luna B. Virgine, & stellis seu sanctis.

Feria 3. post Domin. 2. Adventus.

Declarat quam horribilis futura sit dies iudicij, quales eam præcessuræ tempestates, ut dies belli idcirco vocari possit ac nocti comparari.

Feria 4. post Dom. 2. Adventus.

De ipso iudice Christo, Deo & homine agit, qui tunc erit terribilis valde, ac proinde primus eius adventus cum hoc secundo comparatur, & utriusque quantæ sit differentia ostenditur. Deinde de cruce in iudicio apparitura, & impiis terrificæ & aduersariæ differit.

Feria 5. post Dom. 2. Adventus.

Omnes omnino homines in iudicio comparituros supra vallem Iosaphat in aëre, etiã paruulos sine baptismo mortuos.

Feria 6. post Dom. 2. Adventus.

De severissimo examine quo iudicandi examinabuntur, agit, in quo Christus Ludimagistro ac Doctori, iudicandi vero studiosis per classes distributis comparantur, deque examine Religiosorū, Sacerdotum & aliorum agit.

Sabbato post Dom. 2. Adventus.

Agitur de sententia post examen peractum, primum in pios, deinde in impios profertur. Deumque proniorem ad præmia quam supplicia inferenda ostendit. Pauca deinde de igne infernali & æterno differuntur.

Domin. 3. Adventus.

Cogitationem infernalium suppliciorum nõ modo necessariam, verum etiam vtilissimam esse declarat, eo quod potentissime homines à vitis absterreant. Contra vero eorum obliuionem causam esse plurimorum peccatorum.

Feria 2. post Dom. 3.

De quinque locis seu animarum receptaculis post hanc vitam agit, nimirum de cælo, inferno, limbo Patrum, paruulorum sine baptismo aut circumcisione mortuorum, & purgatorio.

De ipso autem inferno differit terribilissimum esse & horribilissimum, eumque sub terra.

Feria 3. post Dom. 3.

De ipsis inferni tormentis agit, miserimoque damnatorum statu, quorum quidam grauius cruciabuntur, quam ipsi dæmones.

Feria 4. post Dom. 3.

De pœna sensuum differit, quos omnes grauiissime torquendos demonstrat. Deinde de igne infernali, & quomodo in animam agat, prolixius disputat, quodque dæmones nunc non omnes sicut in inferno, post iudicium tamen omnes illuc allegandi, etsi etiam nunc non sint sine tormentis.

Feria 5. post Dom. 3.

De damnatorum miseria, ob grauiissimam pœnam damni agit, & de verne conscientiarum.

Feria 6. post Dom. 3.

De æternitate infernalium pœnarum disputat, & ostendit omnino nunquam finendas, nec vllam spem redemptionis superesse damnatis contra Origenem, qui olim contrarium sensit. Esse igitur æternitatem pœnarum infernalium articulum fidei, & æquissimam. Postremo agit de eo, quomodo damnatorum corpora non consumantur aut corrumpantur in igne.

Sabbato post Domin. 3.

De damnatorum infelici sorte, quorum numerus ingens sit, & nullis viuorum precibus iuuari possint, nec vero viui pro iis orare debeant.

Domin. 4. Adventus.

Gloriam cœlestem mente comprehendi non posse eiusque memoriam efficax esse remedium contra peccata, & quoscunq; labores huius vitæ, idque exemplis Moysis & S. Stephani probatur.

Feria

ARGUMENT.

Feria 2. post Dom. 4.

Cœli situs descriptio, nomina, & amplitudo, itemque pulchritudo prolixè & pulchre depingitur.

Feria 3. post Dom. 4. Aduentus.

Agitur de Beatis, eorumque fœlici sorte, quã tria commendabilem faciunt. Gaudia cœli æterna esse, vnde beati excidere nunquã possint, cum peccare non possint, contra Origenem. Non esse omnium beatorum eandem gloriam, quod procedit ex aureolis, quæ nonnullis Sanctorum datæ sunt, deque ipsis aureolis disputat.

Feria 4. post Domin. 4.

Beatorum gloriam consistere in visione diuinæ maiestatis, ad quam tamen gloriæ lumen necessarium, cuiusque excellentia in duobus consistat. Hinc fieri vt Sancti

nihil ignorent, & cognitio illorum quotidie crescat, & quomodo id fieri possit.

Feria 5. post Domin. 4.

De corporum beatitudine, Christi Humanitatem apertissime à Beatis videndam fore. De corporum resurrectione, & qualis illa futura. Non fore in cœlo cæcos, aut claudos, aut vitiosos. De quatuor dotibus gloriatorum corporum.

Feria 6. post Domin. 4.

Cœlestem gloriam longissime superare omnes mundi delicias, cū mundus hic nil sit nisi inopia, & punctum tantum si cœlo cōferatur, nec animam satiare posse. Plura deinde de mundi vanitate, & cœli pulchritudine addit, cum anacephalæosi doctorum, quatuor Nouissimis.

† 3

I N D E X